

Sáng hôm sau Ái Kỳ chuẩn về sớm. Lên phòng tắm rửa thay đồ gọn gàng rồi chuẩn bị đi làm. Trong 2 tuần qua, ả làm việc nghiêm túc hơn, cố gắng hoàn thành công việc tốt nhất có thể dù vẫn sai, ở nhà thì không gây phiền toái. Không phải ả thay đổi tính nết, mà chính là dần dần thay đổi cái nhìn của mọi người về ả, không quá đề phòng.

Thời cơ chín muồi đã đến

Tan làm, Triệu Lâm ở lại công ty có chút việc, thông thường cô sẽ đợi anh rồi về nhưng ngay có cơ hội, ả bắt chuyện:

- Tan làm rồi, hay tôi với cô cùng về...

Anh Nhã nghĩ 1 chút rồi vui vẻ đáp:

- Được thôi

Cô có nhắn tin báo cho anh. Xuống hầm gửi xe, ả vờ nói:

- Khoan, tôi hơi đau bụng,...tôi vào vệ sinh 1 tẹo đã..Cô đứng đây nha...

Anh Nhã không chút nghi ngờ, vô tư đáp:

- Nhanh nhé

Ái Kỳ quay đi, trên gương mặt đã chớm nở 1 nụ cười tươi rói, hàm răng ken két lại, ánh mắt tối thâm trầm. ả tiến thẳng về phía nhà vệ sinh, Anh Nhã đứng đợi 1 chút. Cúi xuống dơ cổ tay lên xem đồng hồ thì bỗng 1 bàn tay to lớn trùm lên phía trước, cầm theo chiếc khăn trắng, có tấm thuốc mê, nhẹ nhàng đặt lên cánh mũi cao của cô...Không kịp kháng cự, 5 giây đủ để người ta ngủ mê như chết. Tên đàn ông ấy vác cô trên vai, từ từ tiến về chiếc xe đậu cuối đường hầm. Ái Kỳ chạy vào vệ sinh, giả vờ chốt chặt cửa phòng lại, vút chìa khoá xả xuống bồn cầu. ả ung dung ngồi trong này đợi. Triệu Lâm giải quyết xong công việc, nhận được điện thoại của ông Hải:

- Mấy đứa làm muộn chưa về hả? Ông bà già này ăn trước đây

Anh chưa biết chuyện, đáp:

- Có Anh Nhã ở nhà rồi, con về ăn sau

Ông Hải ừ ớ đáp:

- Nhã nào? Con bé cùng con ranh Ái Kỳ kia đã về đâu?

Triệu Lâm bỗng bắt an lên, cuống hỏi:

- Ba nói gì? Chưa về?

Ông Hải chưa kịp đáp thì anh đập ngay máy lại. Ẩn chiếc nút đỏ bên dưới bàn làm việc. Tiếng chuông báo hú vang lên. Cả 1 tốp người xuất hiện. Triệu Lâm gấp gáp ra lệnh:

- Anh, đi xuống tổ bảo vệ check camera, soi xét từng biển xe

Cô, liên hệ bên đội an ninh vũ trụ, dùng vệ tinh Triệu dò tìm vân tay, khuôn mặt Anh Nhã

...

Cuối cùng là cậu vệ sĩ, anh nói:

- Đi với tôi

Cả công ty nháo nhào lên. Triệu Lâm cùng anh vệ sĩ xuống hầm gửi xe. Ái Kỳ bên trong khoang vệ sinh, nghe thấy liền giả vờ hét thất thanh:

- Có ai không...Cứu...Cứu tôi với

Anh vệ sĩ liền chạy ra, 1 cước đạp bay cánh cửa. Ái Kỳ giả vờ hốt hải chạy ra, khẩn khoản:

- Lâm..cứu em... Em đang dùng vệ sinh thì bỗng cửa khóa trái lại..điện thoại em hết pin...Không thể gọi ai cứu giúp..Em sợ...

Nói rồi ả ôm trâm anh, nước mắt ứa ra, hai tay ôm chặt. Triệu Lâm có nhận tin nhắn của cô là về cùng Ái Kỳ. Anh ầm tay ả ra. Tin nhắn từ điện thoại anh Ting...ting lên: Có em bỏ ngon đây. Tiếc không? 50 tỷ vào tài khoản xxxxxxxxxx thêm 30 phần trăm cổ phần công ty Triệu gia nhé. Hẹn ông anh 00:00 đêm nay tại xưởng nha....Thân gửi- Dụ Hoàn Trú...Tiếp là 1 bức ảnh cô đang bị trói, nằm ngủ li bì trên giường. Triệu Lâm đọc xong, ngờ ngợ nhớ ra. Anh nhìn sang ả rồi lâm li bước đi. Ái Kỳ đứng đó, hốt hoảng sau khi đọc tin nhắn của Hoàn Trú nhắn tới, 1 nỗi lo sợ lớn dần trong thâm tâm.

Trở về nhà, tất cả mọi người quây lại, bà Lam khóc ngất lên. ả len lén ra ngoài vườn, gọi điện tới số máy Hoàn Trú. Hắn bắt máy, ả rít lên:

- Tên khốn, anh đang định giở trò gì hả?

Hoàn Trú cười thỏa mãn:

- Ái Kỳ em yêu ơi, em dại mà không có khôn. Em nghĩ thằng Trú này không biết em định mượn tay thằng này trừ khử cô bồ của thằng Lâm để em dễ bề nối lại tình xưa á? Thằng này nói cho mày biết, mày là 1 con điểm rẻ tiền thôi, trèo cao thì ngã đau. Tao hiểu vì sao cô gái bé bỏng này được thằng Lâm kia cưng nựng còn mày thì không bằng 1 con chó rồi. Thế nhé, đây là sân chơi của anh, anh là người ra luật, anh thích đổi kế hoạch vì anh thích lêu lêu

Nói rồi hắn dập máy lại, quay sang nhìn Anh Nhã đang nằm ngủ li bì bên cạnh, Hoàn Trú cúi xuống, vén tóc cô sang 1 bên, đưa chiếc mũi cao của mình xuống cọ xát vào nơi dái tai, cổ rồi dề mê nói:

- Đúng là mùi của em toát lên 1 thứ gì đó của cao sang, chứ không là mùi nhân cách rẻ tiền của ả ta...Chỉ cần đêm nay thành công, sáng mai em sẽ thấy mình đang trên giường cùng tôi...Haha...

Ái Kỳ sau khi bị lật kèo, ả điên tiết lên kéo theo nỗi sợ hãi bại lộ cũng dâng lên cao trào. Quay trở lại phòng khách, ả đã xóa người liên hệ gần đây để phòng. Triệu Lâm ngồi trên ghế, rít 1 hơi thuốc, khuôn mặt lạnh tanh, mắt đen trâm lại, nhẹ nhàng nói:

- Làm đi

Nói rồi anh vệ sĩ đưa ra 1 cái túi, đen tuyền, để đựng tất cả điện thoại, thiết bị có sóng liên lạc được với bên ngoài. Tất cả mọi người từ từ cho vào, đến chỗ Ái Kỳ thì ả lại có phần luống cuống rồi mới bỏ vào. Anh vệ sĩ nói:

- Cô Nhã bị bắt là có những nguyên do sau: người đó nắm được lịch trình, có thể ra vào hầm

xe của người nhà hoặc nhân viên công ty đưa cho tên bắt cóc,... Để tránh có chuyện không hay xảy ra thêm thì nên thu hết điện thoại các thứ. Mong mọi người thông cảm, thứ lỗi và hợp tác.

Ông Hải hỏi:

- Vậy là con nghĩ có người nhà hoặc thân với Anh Nhã mới có thể vì 1 lí do nào đó mà hại con bé sao?

Triệu Lâm đứng dậy, đi ra ngoài cửa, dơ 1 khẩu súng đã lên nòng, nhắm thẳng về bức tượng trong vườn, bắn 1 cách dứt khoát. Tiếng súng vang lên chói tai thêm tiếng bức tượng vỡ nát ra, mùi thuốc súng ngẹt lên. Anh quay người lại, nhìn tất cả mọi người, nói:

- Triệu Lâm này làm gì cũng phải có bằng chứng

Nói rồi anh rời đi. Ái Kỳ sau khi chứng kiến cảnh đó thì mồ hôi chảy ra, thấm ướt sau mông lưng, hơi thở dôn dập, ánh mắt kinh hoàng nhìn ra bức tượng nát tươm dưới đất. Anh mắt bức tượng lại nhìn về phía ả, nhìn chăm chăm